

opusdei.org

Ima nešto kod Boga što nas podsjeća na djeda

Eliana Palma, jedna baka iz Čilea, dijeli s nama svoje ideje o ulozi bake i djeda u obiteljima i društvu i dodaje koliko je sretna bila u 60 godina koje je provela sa svojim suprugom Titom.

9.01.2017.

Što mislite kakvu bi ulogu bake i djedovi mogli imati u godini Milosrđa? Iz vašeg dugog iskustva

koja je uloga milosrđa u ljudskim životima?

Bake i djedovi imaju očiglednu prednost nad mladima i to smo vidjeli u toliko prigoda tijekom svog života, stoga na stvari gledamo drugim očima. Kada ste mladi, očekujete da sve odmah funkcionira iz prvog pokušaja. Perfekcionista ste. To se odnosi i na brak. No, život vas, malo po malo, uči da perfekcionizam nije uvijek moguć i da je ponekad gotovo više poraza nego pobjeda. Konačno, ulaskom u određenu dob počinjete razumijevati koliko je važno imati nekoga uz sebe tko vas podržava u životu. Upravo zato su tu bake i djedovi za druge. Kuća otvorenih vrata. Ljudi se gotovo uvijek sjete svojih baka i djedova kada okolnosti postanu teške. Čini se da je to dio njihove misije, podrška drugima u takvim situacijama. U načelu, biti baka i djed znači biti milosrdan. Nalazimo da je nama

lakše zažmiriti na jedno oko na nedostatke kod naše djece i unučadi i usredotočiti se umjesto toga na sve dobre stvari koje čine. To je dar koji Bog daje s vremenom.

Eliana i Tito s desetero njihove unučadi

Volim razmišljati i da nas Bog vidi takvima. Ima nešto u Njemu što podsjeća na djeda. I On je tako milosrdan, drži nas na nogama. Bog je također kuća s otvorenim vratima. Kao i s bakama i djedovima, mnogi se ljudi okreću k Njemu kada okolnosti postanu teške. On je tu, uvijek čeka na nas da nas prati i pomaže nam na našem putu.

Bogu smo svi mi Njegova djeca. Bake i djedovi također. Bez razlike koliko smo stari, bez obzira koliko iskustva imamo, koliko smo u životu vidjeli. Bog je uvijek vidio više od nas. Divno je znati da bez obzira u kojoj smo

životnoj dobi, Bog uvijek čeka na tebe širom otvorenih ruku.

Eliana, recite nam nešto o sebi

Rođena sam u Limacheu, malom gradu u središnjem Čileu. Bila sam četvrto od šestero djece. Imala sam uistinu sretno djetinjstvo s roditeljima i polubračom premda naš život nije bilo luksuzan. Prošle godine je dvoje od njih umrlo u razmaku od tjedan dana. Moja mlađa sestra također je umrla prije nekoliko godina. Danas smo jedino ostale moja starija sestra koja je teško bolesna i ja.

Bili ste u braku 61 godinu. Što vam je oboma pomoglo zadržati vjernost u braku?

Da, Tito i ja smo u braku i ovdje na zemlji 60 godina. Oženili smo se prije 61 godinu. On je preminuo prošle godine 21. listopada. Razbolio se prije osam godina.

Moj je suprug bio uistinu dobar čovjek. Ljubav mog života. Bio je nesebičan i imao mnogo vrlina. Čitav svoj život učila sam od njega i to mi je u mnogome pomoglo. Oduvijek sam mu se divila, svaki dan više. Ne samo za vrijeme godina dobrog zdravlja, već i tijekom godina kad je bio bolestan i ograničenih mogućnosti.

Fotografija s vjenčanja

Nikada nisam razmišljala o vjernosti u braku. To je bilo neupitno. Za mene je to bilo toliko očigledno, vjernost je nešto što sam vidjela kod svojih roditelja i što je on vidio kod svojih. Tito me uistinu jako volio i uvijek mi je govorio koliko me voli. Zahvalna sam zbog toga. Znali smo da moramo usrećiti jedno drugo u malim i velikim stvarima. To je bio naš brak. To smo željeli prenijeti na našu djecu i našu unučad.

Ponekad, kad čujem za tolike razvode, shvatim da smo mi pripadali vremenu u kojem kad je nešto puklo, popravio si, nisi jednostavno odbacio kao što ljudi čine danas. Popravljao si koliko je puta bilo potrebno i nije ti nikad palo napamet odbaciti. Imati takav stav u mnogome pomaže.

Imate djecu i unučad a imali ste i praunučad koja je nekoliko godina živjela s vama. Kakvo je to bilo iskustvo za vas? Kako doživljavate ulogu bake i djede u takvim okolnostima?

Imamo četvero djece i petnaestero unučadi. Godine 1994. iz različitih razloga, obitelj moje kćeri preselila se u našu kuću sa šestero svoje djece. Najstariji je imao 12 godina, a najmlađi tek rođena beba. Tito i ja smo učinili sve što smo mogli za to šestero unučadi. Uvijek smo na tu posebnu situaciju gledali kao na nešto što nam je dao Bog. On nam je

bez dvojbe dao snagu. Nikada se nismo osjećali umorno. Osjećali smo da imamo važnu ulogu u toj situaciji.

Naša je unučad sada starija.

Najstarijem je 34, a najmlađem 22 godine. Naše uloge su se polako zamijenile budući su oni bili velika pomoć suprugu i meni. Jedno od njih je svećenik. Bog je tako velikodušan!

Oduvijek smo bili baka i djed koji su u potpunosti poštovali slobodu naše djece i unučadi. Bog je uvijek bio prisutan, no više smo Ga uključivali načinom na koji smo živjeli nego onim što smo govorili. Jednako tako nikad nismo određivali datume ili dane kada su svi morali biti zajedno. Kada se obitelj okupljala to je bilo iz razloga što smo željeli biti zajedno. Mislim da kad je riječ o bakama i djedovima i kada se na njih obraća pažnja i posvećuje im se briga, mogu na unučad imati vrlo pozitivan učinak. Stoga me rastužuje vidjeti

bake i djedove koje njihova unučad zanemaruje i roditelje koji ih ne okupljaju na zajedništvo. Hvala Bogu da je naše iskustvo bilo upravo suprotno.

Je li ovo karakteristika obitelji, Papa Franjo je rekao da su riječi baka i djedova nešto od posebnog značaja za mlade. Što vi mislite? Kakvo je bilo vaše iskustvo s unučadi? Što su s tim u vezi odgovornosti baka i djedova?

Istina je, uvijek se sjetim nešto što je Papa rekao u svojim katehezama na temu obitelji: „Ljudi koji ne brinu o svojim bakama i djedovima, koji ne paze na njih, nemaju budućnosti! Takvi ljudi gube svoja sjećanja.“ Isključivati ih jednako je odbacivanju prošlosti. Žalosno je vidjeti kako se često na bake i djedove gleda kao na teret. Sjećam se da su nam moja baka i djeda pričali priče iz svog života. Kako smo pažljivo slušali! Tada još

nismo razumjeli koliko nam dobra to čini ili koliko su nam pomagali svojim primjerom.

Tito i Eliana

Od toliko uspomena, ima jedna o unuku koji je danas liječnik. Kad je bio mali, znao je doći i sjesti na tlo pred moga supruga i vrlo ozbiljno, gledajući ga u oči, reći: „Djede, možemo li razgovarati?“ Moglo se vidjeti koliko se ozbiljno držao svojih riječi. Razgovarati sa svojim djedom za njega nije bilo dosadno, a još manje obveza. Kasnije, kad su bili stariji, mogli smo pratiti njihova zanimanja budući su nas pitali za mišljenje o knjigama, cvijeću, povijesti, strojevima, vijestima i slično. Jedna od stvari koja ih je privlačila k nama je to što su vidjeli da smo uvijek spremni za bilo što su željeli pitati ili nam reći. Morate se truditi da nikad ne ostavite dojam da niste zainteresirani ili nemate

vremena posvetiti ga svojoj unučadi. Moram reći i to da smo mnogo naučili od njih. Njihova zanimanja bila su naša zanimanja zbog toliko vremena koje smo provodili s njima.

Za roditelje koji još ne razumiju da bake i djedovi mogu biti od velike pomoći kad ih se zatraži, preporučam da sve dok su im roditelji dobra zdravlja drže bake i djedove zajedno s unucima.

Rekli ste da su godine i iskustvo prednost. Starost također donosi izazove i poteškoće. Što vam najteže pada i kako se s time nosite?

Oduvijek sam vidjela starost kao potpuno prirodnu pojavu, nešto što će doći prije ili kasnije. Život brzo prolazi i izuzetno je važno nastaviti ići naprijed s mnogo nade.

Najteže s čim sam se morala suočiti bila je Titova neizlječiva bolest i

potom smrt. Usprkos tomu, zadržana sam kako mi je velika količina lijepih uspomena koje je ostavio pomogla nastaviti dalje. Moj je suprug bio 11 godina stariji od mene. Kada se razbolio, sve se odigralo vrlo brzo, moja djeca, unučad i ja mogli smo vidjeti kako je postupno slabio i pri tomu uvidjeti kako su kroz taj proces naša srca rasla. On je bio taj koji je uvijek štutio nas, a sada smo mi bili ti koji smo štitali i brinuli o njemu. Željeli smo brinuti o njemu, učiniti sve što je u našoj moći za njega, i više od toga. Imati ga uza nas u bolesti tih 8 godina bio je za nas veliki dar, veliki blagoslov za sve nas. To je neizbrisiva stranica u priči o našoj obitelji. Bolna i tužna, da, ali obilježena velikom srećom i zajedništvom.

Koji savjet bi željeli dati novim supružnicima koji započinju sa stvaranjem obitelji?

Željela bi reći novim supružnicima da je brak divan put. Put na koji treba poći zajedno. Dobro je biti realan i shvatiti da bajkoviti brakovi ne postoje. Ponekad previše idealiziramo stvari. No, moguće je raditi na tome da taj put postane uistinu divan i inspirativan.

Često će biti konflikata, no to je prirodno i ako kod oboje supružnika ima dobre volje, na kraju će se zavoljeti još više. Loša je ideja pomišljati da je jedna ozbiljna poteškoća pretpostavka za razdvajanje ili razlog za uzburku. Rekla bi im također da su apsolutan temelj povjerenje i međusobno poštovanje. To znači odnositi se jedno prema drugom na lijep način riječima i djelima. Druga stvar je naučiti opraštati, uključujući smiješne svakodnevne sitnice koje je ponekad najteže oprostiti. Smiješno je raspravljati tko je u pravu. Takav mentalitet truje brak. Mislite na

budućnost, dijelite snove. Radujte se starenju zajedno. To donosi veliku sreću.

Za nas, a mislim i za druge, vrlo je važno staviti Boga u središte obitelji. Obratite se Njemu, zahvaljujte Mu na svemu. Zahvaljujte Mu svakoga dana za svoga supruga, za vašu suprugu. Moliti zajedno i trpjeti zajedno su stvari koje vas najviše zbližavaju. Stavljati Boga u središte svega zbližava vas više od bilo čega. Bračni put, za nas koji smo putovali njime i za one koji na put tek kreću, je predivan. Vrijedno je dati svoj život kako bi uspio.